

РЕШЕНИЕ

№ 5610

гр. София, 07.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **5218** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

С решение /без номер/ от 08.09.2020г., постановено по НАХД № 16233/2019г. на Софийски районен съд, (СРС) наказателно отделение, (НО) 21 – ви състав е потвърдено Наказателно постановление № 42-0001444/11.09.2019г., издадено от Началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ [населено място], с което на В. Д. И. е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лв. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози /ЗавПр/, за нарушение на чл. 89, т. 6 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС е постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Релевирани са доводи, че не е доказано по безспорен и категоричен начин, че описаното в НП административно нарушение е извършено. Счита, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отменят обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява. От пълномощника

му адвокат И. е постъпила молба, в която поддържа касационната жалба, като в допълнение се навежда довод за противоречие на наложеното наказание с принципите на чл.28 от ЗАНН.

Ответникът - Областен отдел „Автомобилна администрация“, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Г. счита касационната жалба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, XVI- ТИ касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят. Първоинстанционният съд е приел, че на 13.09.2019г., около 14:50 часа на Републиканския път II-16 на около 500 метра след разклона за [населено място], с посока на движение към [населено място], касаторът като водач на товарен автомобил „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма [фирма] е извършвал обществен превоз на товари на територията на Република България, без да притежава удостоверение за психическа годност. При извършената проверка било установено, че издаденото Удостоверение за психологическа годност на водача е валидно до 06.11.2018г. За установеното на административно нарушение е съставен АУАН № 265946 от 13.06.2019г.

Въз основа на така издадения АУАН и приложените в преписката писмени доказателства е издадено обжалваното НП № 42-0001444/11.09.2019г., издадено от Началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ [населено място], с което на В. Д. И. е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лв. на основание чл. 93,ал.1,т.1 от Закона за автомобилните превози /ЗавПр/, за нарушение на чл. 89, т. 6 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ.

При така установената фактическа обстановка СРС, 21- ви състав е потвърдил НП, като издадено в съответствие с материалния и процесуалния закон.

Районният съд е изследвал всички релеванти за спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите събрани доказателства.

Направените от СРС изводи не се споделят от настоящия състав на касационната

инстанция, по следните съображения.

Съгласно чл. 89, т. 6 от Наредба № 33 от 3.11.1999 г. за обществен превоз на пътници и товари на територията на Република България, издадена от Министъра на транспорта и съобщенията, по време на работа водачът представя при поискване от контролните органи документите по чл. 100, ал. 1, т. 1 – 3 от Закона за движението по пътищата и удостоверение за психологическа годност.

Безспорно е установено, че при проверката И. е представил удостоверение, чиито срок на валидност е изтекъл на 06.11.2018г.

Буквалното тълкуване на цитираната разпоредба налага извода, че на санкция в случая, ще подлежи водач, в чието управлявано от него МПС, извършващо международен превоз, не се намира удостоверение за психологическа годност.

Задължението на водачите, превозно средство, извършващи международни превози на пътници и товари да притежават валидно удостоверение за психологическа годност е регламентирано в чл. 87, т. 2 от Наредбата, според която водачът на автомобил за обществен превоз на товари отговаря на следните изисквания да притежава валидно удостоверение за психологическа годност по смисъла на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

Като е посочил правни норми, несъответстващи на направените фактически констатации, административно-наказващият орган е нарушил чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН, създавайки по този начин неяснота относно приетото за извършено нарушение. При това положение и възможността за упражняване на съдебен контрол върху материалната законосъобразност на издаденото наказателно постановление е ограничена. Разпоредбата на чл.57 от ЗАНН безусловно е императивна, тъй като осигурява правото на привлечения към административно-наказателна отговорност да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил, за да може да организира защитата си в пълен обем. В акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, издадено въз основа на този акт, трябва да съществува единство, както между посочените като нарушени законови норми, така и между словесното описание на нарушението и посочения като нарушен закон. В този смисъл няма значение доколко е доказано дали процесното нарушение е извършено в действителност. Чрез събирането на доказателства, съдът е длъжен да направи проверка на верността на отразените в НП факти. Ако те не се опровергават от тях, тогава постановлението ще бъде потвърдено. Но съдът не може да санира пороци на акта и да допълва волята на административно-наказващия орган. Тава се отнася най-вече за пороци, чрез които се нарушава правото на защита на сочения за нарушител. В противен случай, би се нарушил един от основните принципи на наказателното правораздаване – да осигурят на страните в съдебното производство равни процесуални права.

Вземайки предвид изложените доводи, съдът намира, че НП е незаконосъобразно, поради допуснати съществени процесуални нарушения, поради което следва да бъде отменено.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд
С. – град, X. касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение /без номер/ от 08.09.2020г., постановено по НАХД № 16233/2019г. на Софийски районен съд, (СРС) наказателно отделение, 21 – ви състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42-0001444/11.09.2019г., издадено от Началника на Областен отдел „Автомобилна администрация“ [населено място], с което на В. Д. И. е наложено административно наказание глоба в размер на 2000 лв. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози /ЗавПр/, за нарушение на чл. 89, т. 6 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.